

ZÁKON SVORKY

TRNISTÁ CESTA

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon svorky 4: Trnistaná cesta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

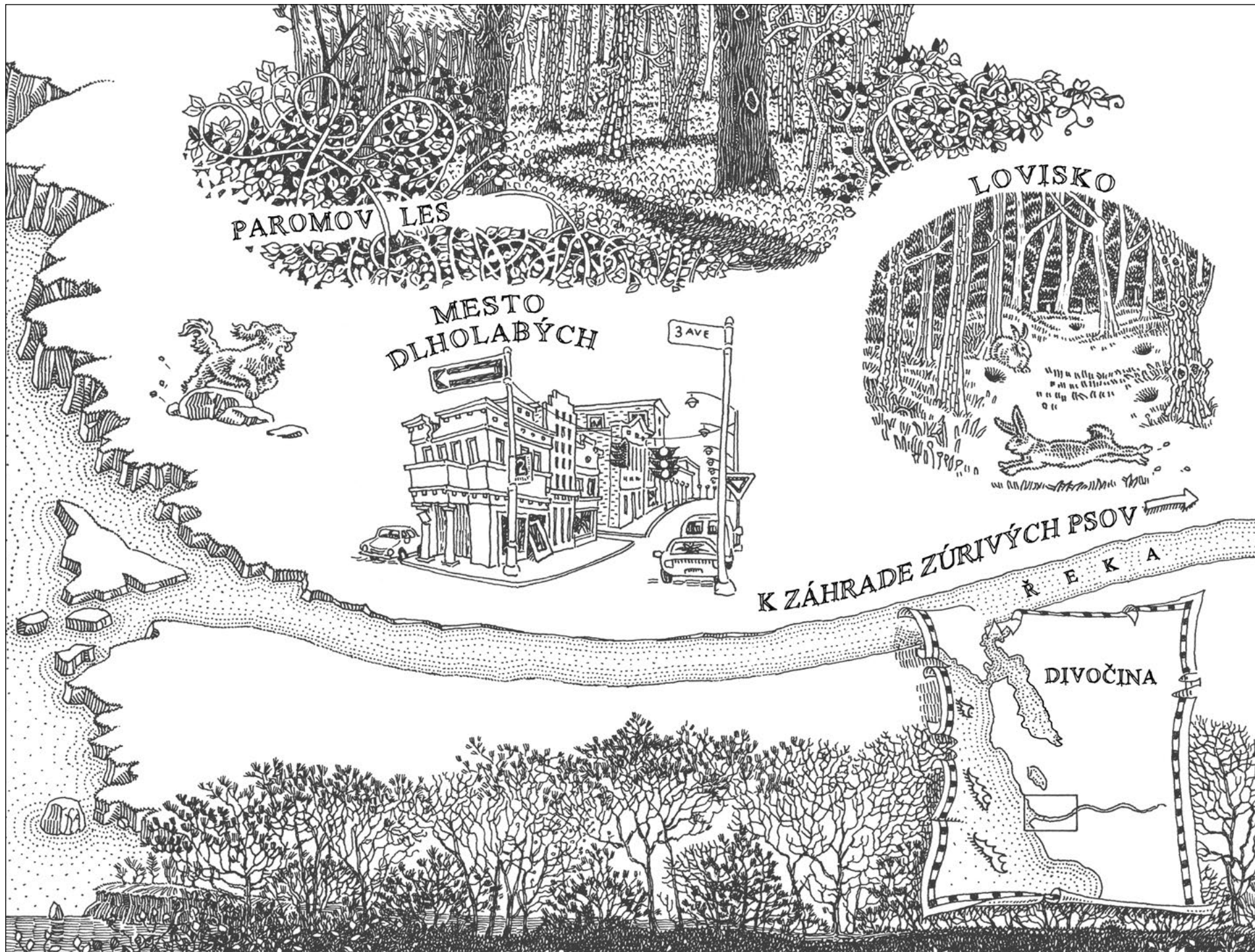
Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Erin Hunterová
Zákon svorky 4: Trnistaná cesta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

PAROMOV LES

LOVISO

MESTO
DLHOLABÝCH

3 AVE

K ZÁHRADĚ ZÚRIVÝCH PŠOV

Ř E K A

DIVOČINA

ZÁKON SVORKY

TRNISTÁ CESTA

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

*S mimoriadnou vďakou Gillian Philipovej
Pre Rachel Mansfeldovú a Lucy Philipovú*

PROLÓG

„Vzdaj sa, Havko! Ja som Alfa!“

Piskľa zadychčane zaštekala a prevalila sa cez Havka, až sa okolo nich rozvírili obláčiky prachu.

Úhľadne pokosený trávnik navôkol bol vyschnutý z dlhých horúcich dní pod Slniečným psom a obe šteniatka spolu zápasil v záhone pestrofarebných kvetov, ktoré sem vysadili dlholabí. Toto malé územie ohradené plotom bolo také pokojné a bezpečné! Chcelo to už iba poriadnu bitku.

Havko kopal labkami, vyslobodil sa spod Piskle a vrhol sa na svoju sestričku.

„To teda nie si. Vodcom svorky som ja!“

Piskľa mala ňufáčik plný hliny, kýchlá si a zavrčala vysokým hláskom. „Len počkaj, Havko.“

Nemotorne sa mu vrhla po krku, Havko sa prekotúľal, nechal ju cez seba preletieť a potom ju šteňacími zúbkami schmatol za prednú labu.

„Au. Au!“ zakňučala Piskľa.

„Neublížil som ti?“ zamrmal Havko a stále držal jej labku medzi zúbkami.

„Ha!“ Piskľa využila bračkové zaskočenie a pocit viny. Vykrútila sa mu a rozbehla sa preč. „Prekabátila som ťa, Havko!“ zaštekala.

„Ty jedna...“ Havko vyskočil a rozutekal sa za ňou. „Dostanem ťa, Omega...“

Náhle sa však prekvapene zastavil. Zvraštil ňufáčik. Čo je to za pach?

Piskľa zmizla za domom dlholabých a jej havkanie z diaľky takmer nebolo počuť, no Havko sa o ňu odrazu prestal zaujímať. Ten zvláštny pach ho nepríjemne páлил, až sa z toho rozkašľal. Pretrel si labkou ňufák, potriasol hlavou a žmurkal.

Potom si opäť kýchol. Bol ešte zadychčaný a či chcel, či nie, musel sa toho špinavého vzduchu nadýchnuť. Rozčúlene zakňučal.

To je hrozné. Čo to len môže byť? A kde je jeho psia mama? Havko sa utrápene zvinul do kľbka a roztriasol sa.

Počkať, pomyslel si vzápätí. Teraz som už predsa veľký psík.

Havko vyskočil a vytrepal si kožušok. Ten pach je veľmi silný a on je skvelý stopár – bude ten najlepší, aký kedy chodil po svete! *Zistím si to sám.* Havko zavetril a vydal sa za pachom. Snažil sa viac nekýchať a nekašľať. Vzduch ho páлил až v krku...

Tamto! Dvere do domu dlholabých boli otvorené a Havko do nich drgol ňufákom. Tu už bol pach taký silný, že mu vyhrkli slzy. *Lenže ja tomu musím prísť na koreň. Nemôžem sa otočiť a ísť preč...*

Váhavo vošiel do domu dlholabých a pazúriky mu cvakali na tvrdej dlážke. Pred ním stála najmenšia dlholabá – tá s dlhými

žltými vlasmi zamotanými do akéhosi chvosta. Mal ju rád. Často naňho zaštekala, aby sa s ňou išiel hrať, no teraz to neurobila.

Bola pohrúžená do akejsi novej hry. Vyliezla na sedaciu škatuľu a nakláňala sa cez lesklú kovovú vežu, na ktorej si dlholabí opekali jedlo. Havko zvrátil ňufáčik a zmätene naklonil hlávku.

Šteňa dlholabých malo čosi v predných labkách. Havko počul zašušťanie a potom dlholabá vytiahla akési tenké drievko. *Takže je to iba hra? pomyslel si. Hrá sa s nejakou novou hračkou. Možno sa smiem pridať!*

Čosi sa mu však nezдалo na pachu toho drievka. Zachytil ho aj z diaľky. Malo červenú špičku, akoby ho niekto namočil do krvi, a smrdelo akosi nedobre. A potom začul, ako hrozivo syčí ako had...

Toto sa mi nepáči...

Havko sa odrazu prestal trápiť, či si tým pohnevá svojich dlholabých. Už ten pach, zvuk a zvláštne drievko nemohol vydržať. *Prestaň s tou hrou, malá dlholabá, zahod' to!* Zdvihol hlávku a rozštekala sa najhlasnejšie, ako vedel.

Žltovlasá dlholabá svoju hračku vyľakane pustila. Len čo spadla na zem, vysypali sa z nej na kôpku ďalšie drievka. Havko opäť zaštekala a hrabal labkou po lesklej dlážke. Smradľavé drievka ho tak vystrašili, že sa k nim nemohol otočiť chvostíkom. A ich syčanie celý čas silnelo.

Malá dlholabá sa urazene a znepokojene mračila, ale Havko sa rozštekala ešte zúrivejšie. Nevie síce, čo sa deje, no musí privolať svoju psiu mamu.

Psia mama však neprišla. Miestnosť bola odrazu plná väčších dlholabých, ktorí vykrikovali a lapali dych. Jedna z nich, samička, zajačala a zdvihla malú žltovlasú do náručia.

Chvíľu vydávala karhavé zvuky. Havko prestal štekať a hovoril si, či sa nedostal do nejakého veľkého maléru.

Dlholabí si ho však vôbec nevšímali. Veľký samec dobehol k čírokameňu v stene a otvoril ho dokorán, aby ten príšerný smrad mohol vyletieť von. Ďalší samec, menší ako dvaja veľkí dlholabí, no väčší ako žltovlasá samička, si čupol vedľa Havka a zdvihol ho do náručia.

Havko sa vydesene triasol, ale nezdalo sa, že by sa mladý dlholabý hneval. Upokojoval ho, privinul si Havka na prsia a škrabkal ho pod bradou. „Dobrý chlapec,“ hovoril stále dokola a niesol ho von. „Dobrý chlapec!“

Boli už vonku, smrad zoslabol a ostatní dlholabí sa zhromaždili okolo Havka. Hladkali ho po hlávke a škrabkali za uškami. Staršia samička si malú pritískala k sebe aj napriek ostrým slovám, ktoré na ňu štekala, a v očiach sa jej leskla voda.

Havko so stiahnutým chvostíkom hľadel hore na dlholabých, no žiadny z nich ho nepokarhal za jeho náhly štekot. „Šťastie. Také šťastie. Šťastko...“

Už bolo toho všetkého naňho priveľa. Havko sa vylakane zavrteľ, až sa malému dlholabému vykrútil z náručia a ten ho postavil na zem. Len čo bol dole, rozbehol sa ku kôlni.

Psia mama mu vyšla v ústrety, vrtela chvostom a pozerala sa naňho hrdými žiariacimi očami. Havko sa zastavil medzi jej labkami a ona mu láskyplne obľizla hlávku.

„Dobrá práca, Havko,“ zašepkala. „Upozornil si dlholabých na čosi veľmi dôležité.“

„Vážne?“ zakňučal. „Bál som sa, že sa na mňa budú hnevať, lebo štekám. No tentoraz sa nehnevali.“

„Nie,“ pritakala jeho mamička a oblizla mu ušká. „Dokonca si myslím, že prišli na to, aké dostaneš meno, keď budeš veľký psík. Šťastko.“

Havko zvrátil ňufák. Nevedel sa ubrániť trochu sklamaniam, ktoré sa miešalo s pocitom hrdosti. „Myslel som si, že si meno budem môcť vybrať sám.“

„Vieš, to robia diví psi.“ Psia mama sa zatvárila mierne nesúhlasne. „Niektorí vôdzkovi psi mená od dlholabých neprijmú. No meno, ktoré ti dnes dali, je pekné – mal by si naň byť hrdý.“

„Šťastko,“ zamrmal si pre seba Havko. Naposledy sa obzrel za dlholabými, no tí sa už vracali do svojho domova a zatvárali dvere. „Šťastko.“

Psia mama ho slabulinko drgla. „Je to pekné meno, Havko. Aj Blesk mal šťastie, keď ho zachránili Nebeskí psi, a o Lesopsovi sa vždy hovorilo, že sa naňho usmieva šťastie.“ V jej hlase počul pobavenie. „Je to meno, ktoré ťa uchráni pred problémami, môj maličký – a mne sa zdá, že sa ti to možno hodí. Skús sa naň pozerať ako na dar od Lesopsa.“

Po jej slovách sa Havko nafúkol pýchou.

„Šťastko.“ Oblizol si papuľku, aby ochutnal, ako sa mu nové meno vyslovuje. „Áno. Ak je od Lesopsa, potom je to určite dobré meno.“

Psia mama zaštekala od smiechu a postrčila Havka späť ku kôlni, kde spával s ňou a svojimi súrodencami. Steny kôlne sa kúpali v pomarančovom svetle zapadajúceho Slniečného psa a Havko cítil, ako sa mu pomaly chce spať. Bol to náročný deň a on túžil po mäkkej srsti, ktorú im dlholabí dali na spanie.

Domov a teplo – a teraz ešte Havkovi dali psie meno. Dlholabí

sú vždy dobrí. Vždy k nemu boli milí. Áno, vedel, že im môže dôverovať.

Som šťastko, pomyslel si Havko a ospalo sa pritúlil k psej mame, ktorá sa uvelebila v chladnom tieni kôlne. *A dúfam, že vždy budem...*

PRVÁ KAPITOLA

Šťastko sa rútil lesom a pod labkami mu pukali halúzky. Cez konáre nad jeho hlavou prenikalo bronzové svetlo a krášlilo popadané lístie. Kúsok pred sebou videl bežať Ohniváka, veľkého psa zo svorky.

Šťastko zrýchlil a napínal svaly, aby s ním držal krok. Kdesi za ním bežala aj mladá Líza, no musel jej dôverovať, že za nimi nezaostane, lebo nechcel spomaľovať. Srdce mu búšilo a jazykom, ktorý mu visel z papule, vnímal pachť chladného lístia napadnutého hrdzou. Pripadal si silnejší a rýchlejší ako za veľa posledných nebeských pútí Mesačnej sučky. Mal pocit, že by mohol bežať naveky.

Je dobré byť v divočine, zamýšľal sa, keď lúče svetla prebleskovali na nerovný chodník. Je to veľmi vzdialené môjmu starému životu, keď som si hľadal jedlo v meste, ale páči sa mi to...

Kedysi by neveriacky zavyl nad tým, že sa vnútorne tak zmenil. Mal rád časy, keď bol psom samotárom, túlal sa ulicami mesta a zháňal zvyšky od dlholábých. Kedysi bol hrdý na to, keď obja-

vil staré nedojedené kurča zo škatule na odpadky pred Domom jedla.

A teraz som tu, ďaleko od mesta, pod zrakom Lesopsa – a využijam svoje zmysly, aby som ulovil tú najrýchlejšiu korisť.

Šťastko preskočil spadnutý kmeň a zaplavil ho pocit hrdosti. Nebolo to tak dlho, odkedy mu vnútili postavenie Omegu. Bol to trest za to, že sa k svorke pridal ako špión svojej sestry Belly a vôdzkových psov, ktorých vyviedla zo zničeného mesta dlhohlabých. Omegom bol naozaj nerád, no musel si priznať, že toto poníženie ho veľa naučilo o vernosti, pokore a o tom, aký je to pocit byť v podriadenej pozícii. Vďaka tejto skúsenosti bol teraz šľachetnejším psom. A oveľa viac si cení svoje nové miesto. Byť Omega bolo vo svorke to najnižšie postavenie zo všetkých a spadnúť tak nízko z postavenia váženého lovca a člena hliadky bol preňho obrovský šok.

Každá svorka, samozrejme, nejakého či nejakú Omegu potrebuje, aby tento pes robil poskoka a vykonával špinavú a neoblúbenú prácu. Šťastko vedel, že je to dôležitá rola. Lenže už nikdy to nebude jeho rola.

Teraz, keď boli na ceste, nebolo treba toľko psov na hliadke, zato bolo treba viac lovcov, ktorí by svorku uživili. Prebojovať sa späť v hierarchii mu dalo veľmi zabráť, no Šťastko bol odhodlaný. Vykonal každú podradnú prácu, ktorú od neho chceli, ale zostal ostrážitý, využil každú príležitosť a dožadoval sa možnosti predviesť sa v súbojoch s ostatnými psami. Ešte stále cítil osteň svojej prvej porážky – od hnedo-bielej lovkyně Iskry –, no nakoniec sa mu to podarilo. Teraz je aj on lovcem, psom s vysokým postavením, ktorého si členovia svorky vážia a cenia. Opäť sa ženie za

koristou a má za úlohu priniesť jedlo svorky, ktorá čaká v novom tábore v lese.

Úzka tiesňava nie je takým dokonalým domovom ako ich starý tábor – ten zostal ďaleko za nimi, na druhej strane bieleho skalného hrebeňa, medzi nízkym kopcom, ktorý ich chránil, a lúčkou posiatou kvetmi. Tiesňava v lese teraz však bola bezpečným miestom, kde mohli svoju cestu prerušiť, a bola dosť ďaleko od svorky zúrivých psov, ktorá ich ohrozovala.

Miestny les je neznámy, ale Šťastko je rád, že môže dôverovať svojim ostro vycibreným zmyslom a veriť v Lesopsa. Ranilo jeho hrdosť, že Britvin útok prinútil svorku zasa sa presťahovať – no nakoniec bol rád, že to urobili. Počas posledných zopár nebeských pútí Slniečného psa bol život príjemný. Šťastko chcel, aby to tak vydržalo čo najdlhšie.

„Šťastko!“ zaštekal mu cez rameno veľký hnedý pes Ohnivák. „Nezabudni – maj ňufák stále v strehu kvôli Britve a ostatným.“

„Bez obáv.“ Šťastko rozhodne nezabudne na krutú vodkyňu zúrivých psov. Naježila sa mu srst', keď si predstavil jej arogantnú tvár a vrčiacu špicatú papuľu. Vetril v mrazivom lese, či nezacítí nejakú stopu nepriateľa, ale zachytil iba pach hnijúceho lístia, tečúcej vody a drobných tvorov v zemi.

Britva sa k svorky ani nepriblíži. Som tu, aby som ju zastavil...

„Dobre. Zostaň v strehu a postaraj sa, aby ostatní boli tiež.“ Ohnivák otočil svoju veľkú hlavu a skúmal les.

„Alfa si je istý, že sa Britva vráti, aby sa pomstila.“

„Podľa mňa má pravdu.“ Šťastko zrýchlil a bežal po Ohnivákovom boku. „A má pravdu, keď nepustí žiadneho psa von osamote.“

Ohnivák povolil svaly a spomalil do klusu. „Teraz budeme pokračovať pomaly,“ zavrčal. „Už sme skoro pri lovisku.“

Polovlk Alfa trval na tom, aby išiel Ohnivák so Šťastkom na prvý lov v jeho novom postavení. Šťastko si bol celkom istý, že to je preto, aby boli silnejší, neznamenal to prejav nedôvery voči nemu. Bol to zvláštny pocit, že Alfovi predsa len záleží na Šťastkovom živote, po tom všetkom, čo sa medzi nimi stalo, a zdalo sa, že Šťastko a polovlk dospeli k akémusi prímeriu.

Zatiaľ.

Šťastko nemal pocit, že dakedy bude môcť Alfovi plne dôverovať, no to nebola myšlienka, o ktorú by sa mohol deliť s Ohnivákom. Ten bol tretím najvyššie postaveným členom svorky a bol ich vodcovi vždy hlboko a absolútne oddaný.

„Šťastko!“ Nadšené zahavkanie sa ozvalo z chumáča trávy naľavo, z ktorého sa vynorila Líza.

„Ty si nás dobehla,“ zaštekala Šťastko pobavene. „Dobrá práca.“

Mladá sučka zúrivých psov sa viditeľne nafúkla od hrdosti a zdvihla hlavu. Šťastko bol na ňu pyšný a zároveň ho troška zamrzala zlá predtucha. Hoci bola Líza ešte malá, dedičstvo zúrivých psov sa na nej už prejavovalo – pevné svaly, lesklá hladká srst' a silné čeluste plné ostrých zubov. Niektorí členovia svorky boli stále nervózni z toho, že medzi seba prijali zúrivého psa.

Blázni. Líza je asi taká zúrivá ako zajac.

„Maj oči otvorené, Líza,“ zavrčal na sučku potichu. „Nezabudni, že hľadáme bieleho zajaca, a Šípka sa zaprisahala, že jedného videla neďaleko tejto nory.“

„A prečo musí byť biely?“ zachmúrila sa Líza. „Okolo nás cítim toľko koristi.“

Šťastko zosmutnel, no prehovoril veselým tónom. „Alfa trvá na tom, že chce na Slávnosť pomenovania snehobieleho zajaca.“

Líza sklonila hlavu a energia akoby z nej razom vyprchala. „Aha. Pre Vrtka a Ňufku. Stavím sa, že to bude úžasné.“ Potom namosúrene zavrčala. „Niežeby som ja o pomenovaní niečo vedela.“

„Ani ja.“ Šťastko ju zvesela drgol ňufákom. „Ja som Slávnosť pomenovania nikdy nemal, Líza.“

„Vážne?“ Naklonila hlavu a zatvárala sa o čosi optimistickejšie.

„Vážne. Dokonca si ani nepamätám, kedy som svoje meno dostal. Niekedy sa mi vynorí matná spomienka, lenže...“ Šťastko pokrčil plecami. „Spomínam si na mladú dlholabú so žltými vlasmi zviazanými do chvosta. Bola v nebezpečenstve. Pamätám sa, akú zo mňa mala moja psia mama radosť. A začul som, ako dajaký hlas povedal Šťastko..., ale potom sa mi spomienka vytratí, práve keď sa ju chystám lapiť ako korisť, ktorá mi obratne vyklzne.“

Líza sa rozosmiala hlbokým hlasom, ktorý Šťastkovi pripomenul, ako veľmi rýchlo táto mladá sučka dospieva. „Tak aspoň nie som jediná.“

„Nie všetci psi to robia,“ poznamenal. „Spomeň si napríklad na vôdzkových psov.“

Líza otrávene zvrážtila ňufák. „Tí nerobia nič poriadne.“

Chuderka Líza. Tvári sa statočne, lenže ja veľmi dobre viem, že by zúfalo chcela dostať svoje dospelé psie meno ako ostatní. Aby zakryl to, ako sa na Alfú hnevá, priateľsky do nej štuchol. „Budeš mať svoju Slávnosť pomenovania, neboj sa.“

„To dúfam,“ zamračila sa. „Prečo Alfa nedovolí, aby som ju mala teraz?“

„Mám vám povedať, ako som svoje meno dostal ja?“ Ohnivák spomalil a kráčal opäť vedľa Šťastka.

„Rozprávaj.“ Šťastkovi odľahlo, že môže Lízu rozptýliť nejakým príbehom – aj keď bude o získaní mena.

A zdalo sa, že mladá sučka sa na Ohnivákovo rozprávanie veľmi teší. „Ako si sa volal ako šteňa?“ spýtala sa.

„Slimák!“ vyštekol Ohnivák so smiechom.

„Slimák?“ Líza sa naňho neveriacky pozerala.

„Áno, vážne,“ uistil ju. „Moja psia mama mi to meno dala, lebo som mal slimáky veľmi rád. Stále som ich lovil, obracal ich a oňuchával som im ulity.“

„Fuj,“ striaslo ju.

„No tak, Líza!“ okríkol ju Šťastko, hoci aj jemu sa to zdalo nechutné.

„Mal som slimáky veľmi rád. Aj teraz si sem-tam nejakého doprajem,“ dodal Ohnivák a opäť pobavene zavrčal. „Nemohol som však, samozrejme, navždy zostať Slimákom. Takže krátko po tom, ako mi vyrástli zadné zuby, ma moja svorka požiadala, aby som si zvolil pravé meno.“

„A ako si si ho vybral?“ vypytovala sa troška závistlivo Líza.

„Vedel som, že na takého veľkého psa som rýchly. Uvedomoval som si to od chvíle, čo som sa naučil behať. Dokázal som behať takmer tak rýchlo ako Blesk,“ smial sa Ohnivák, „alebo som si to aspoň myslel, keď som bol ešte mladý a namyslený. Pozoroval som Bleska na nebi a myslel na to, že pripomína ohnivú čiaru – a odrazu som to jednoducho vedel. V tej chvíli som pochopil, že moje pravé meno je Ohnivák. Nemyslíte si, že mi pristane?“

Šťastko pobavene zavrčal na súhlas, keď videl, aký je Ohnivák na svoje pekné meno hrdý. „Áno, pristane ti. Takže takto prebieha Slávnosť pomenovania? Psi si zvolia, čím a kým sú?“

Ohnivák prikývol. „Áno. Meno psa vystihuje jeho povahu. Preto je také významné. Je veľmi dôležité, aby si ho pes zvolil správne, lebo mu bude po celý život určovať, kým je.“

„To sa mi páči,“ zašepkal Šťastko.

„Aj mne,“ zosmutnela Líza.

Šťastko jej súcitne oblizol uško. „Ja som bol vždy pes samotár a nijaká svorka ma nikdy nenaučila, ako si vybrať meno. Ak však majú byť psi vo svorke, je podľa mňa dobré, že si môžu zvoliť, kým v tej svorke budú.“

„Presne tak,“ prikývol Ohnivák. „Keď si vyberie meno, stane sa pes skutočným členom svorky. Alebo členkou,“ dodal a prívetivo sa pozrel na Lízu.

„Je to prirodzenejšie ako dostať meno od dlholabých,“ zašepkal Šťastko a hlboko vnútri pocítil osteň ľúlosti.

„Oveľa prirodzenejšie,“ súhlasil Ohnivák. „Je to... pozrite sa! Tamto!“

V nízkych kríkoch sa mihol tieň. Iba matná hnedá šmuha, nie biela, no rozhodne to bol...

„Zajac!“ zaštekala Líza. Mladá sučka zahavkala a vyrazila za ušiakom.

„Líza!“ Šťastko vystrelil za ňou a ostro ju škrabol po zadku. „Potichu!“

Prudko sa zastavila, až okolo seba rozvírila zlatisté lístie. „Jaj.“

Ohnivák k nim pribehol a zavrčal. „Ešte ich okolo nás bude veľa – ak ich všetkých nevydesíš.“

Líza sklonila hlavu, zvesila chvost a kajúcne zakňučala. „Prepáč, Šťastko. Prepáč, Ohnivák.“

Šťastko jej nežne hryzkal uško na znak odpustenia. „Nič sa nestalo. Každý pes občas urobí chybu.“ Napriek tomu ho však v kožuchu znepokojene zamrazilo. Dlhobábí chovali zúrivých psov preto, aby útočili – nie aby sa zakrádali pri zemi a lovili. Líza je síce milá sučka, ale nemá prirodzený sklon k opatrnosti a prefíkarnosti, a to jej postaveniu vo svorke veľmi neprospeje.

Šťastko sa prikrčil a opatrne sa zakrádal pod hustými haluzami. Ohnivák sa pohyboval rovnako a zamieril naľavo od Šťastka, aby sa k miestu, kde mali zajace nory, dostal z inej strany. Korist' bola podľa všetkého dosť vyplašená. Aj keď sa psi snažili opatrne postupovať proti vetru, niektoré zajace už vkĺzli do brlohov. Ďalšie sedeli na zadných, dlhé uši zdvihnuté a ňufáčiky zvrátené v ostrom, chladnom povetrí lesa.

Nebolo na tom nič nezvyčajné – aj pre toho najopatrnějšího psa bolo ťažké zajace prekvapiť, pripomenul si v duchu Šťastko, keď ďalšie tri zmizli vo svojich podzemných chodbičkách. Len čo zazrel v kríkoch za brlohmi Ohnivákovu tmavú siluetu, zachytil Šťastko jeho pohľad a zažmurkal na súhlas. Vedel, čo Ohnivák chce, a ten mu dôveroval, že to aj urobí. *V tomto tkvie podstata života vo svorke...*

Potom Šťastko otočil hlavu k Líze a nastražil jedno ucho. Krotko sa prikrčila na predných labkách a priplazila sa k nemu s dychtivým výrazom a mierne rozochveným chvostíkom.

„Teraz môžeš využiť svoju nadmernú energiu, Líza,“ zašepkal Šťastko. „Stále si menšia ako my dvaja, takže môžeš byť naozaj užitočná.“ Mal radosť, že sa sučke rozjasnila tvár. „Vidíš tamtú

zajačiu noru? Predstieraj, že na ňu útočíš. Vrhni sa k nej a začni hrabať.“

„Mám iba predstierat’?“ Spýtavo naklonila hlavu s ostrými črtami.

„Zatiaľ.“ Šťastko kývol hlavou k nore. „A tentoraz môžeš robiť toľko hluku, koľko len chceš!“

Líza vyštekla od radosti a rozbehla sa k nore. Zvyšné zajace sa rozprchli a zmizli vo vzdialenejších norách, iba sa im zablyslí biele chlpy na chvostoch, no Líza sa sústredila na tú, ktorú jej Šťastko ukázal.

Zúriivo štekala, strkala hlavu dovnútra a zadok sa jej triasol. Plieskala chvostom okolo seba a prednými labkami hrabala v zemi.

Celé to vyšlo tak dobre, akoby to naplánoval sám Lesopes. Z okolitých dier sa vyhrnuli zajace a vydesene trielili preč. Žltnúcou trávou na čistine sa mihali ich rozmazané hnedé kožušky a Šťastko po nich skákal, chniapal a zabíjal ich tak rýchlo a čisto, ako len vedel. Zahnal sa labkou po ďalšom unikajúcom zajacovi a zahryzol sa mu do krku. Potom so zatajeným dychom zdvihol hlavu a obzrel sa za Ohnivákom.

Tri zajace sa vynorili Ohnivákovi takmer pred ňufákom, no nskočil po nich. Aj keď sa mu napnuté svaly chveli nedočkavosťou a loveckým sústredením, veľký pes ich nechal ujsť. Jeden zajac sa potkol a v behu urobil kotrmelec, ale Ohnivák sa ani nepohol z miesta a prikrčený čakal.

„Teraz!“ vyštekol Šťastko, keď z nory vystrelil biely fľak.

Ohnivák však už bol popredu. Jeden rýchly skok, cvaknutie mocných čelustí sprevádzané zapraskaním krehkej kostičky – a z papule mu bezvládne visel zakrvavený biely zajac. Šťastko na

chvíľu pocítil, ako sa ním prehnala vlna nadšenia z úspešného lovu. No potom sa nečakane zachvel od zlej predtuchy. Les vôkol neho akoby celý odrazu stíchol a zastavil sa, teličko bieleho zajaca mu zastrelo zrak a nemohol sa ani hnúť. Ohnivák naklonil hlavu a uprel naňho spýtavý pohľad.

Čo to so mnou je? Ved' sa nám to podarilo! „Prekrásny úlovok, Ohnivák!“ Šťastko sa otriasol a pocit, ktorý ho na chvíľu ochromil, sa zasa vytratil. Zdvihol hlavu i chvost a kráčal po čistine.

Líza mala hlavu ešte v nore a bolo počuť jej tlmený štekot, aká bola nadšená z lovu. Šťastko zastal a pobavene ju drgol do roztraseného zadku. „Dobre, už môžeš prestať, Líza.“

S námahou vytiahla zašpinenú hlavu z nory. S nastraženými ušami a otvorenými čeľustami si oblizovala hlinu z ňufáka.

„To bola zábava!“ zakňučala.

„Som rád, že si sa dobre bavila,“ precedil sucho Ohnivák cez bieleho zajaca, ktorého držal v papuli. „Odvedla si dobrú prácu.“

Šťastko pomaly zavrtel chvostom a oňuchal chlpaté biele teličko. Opäť ho zamrazilo v chrbte, no otočil sa, aby pozbieral svoje úlovky.

„Tak pod', Líza. Síce si túto korisť sama nezabila, ale môžeš mi ju pomôcť odniesť do tábora.“

„Jasné, Šťastko!“ Líza plná nadšenia ako šteniatko schmatla do zubov dva zajace.

Keď odchádzali z čistiny, Šťastko sa opäť otočil k miestu, kde Ohnivák zabil vytúženého bieleho zajaca. Na bledom kameni sa leskla malá kaluž červenej krvi. Šťastko zovrel korisť v čeľustiach o čosi pevnejšie.

Bol to lov. Normálny, ako každý deň, nič viac. Na tom zajacovi nebolo nič nezvyčajné. Len tá prekvapivá biela farba kožuška.

DRUHÁ KAPITOLA

Spiatočná cesta viedla plytkým údolím lemovaným trnitými kríkmi a žihľavou a lúče Slniečného psa vrhali na zem dlhé tieňe aj tých najmenších stromčekov. Do tábora to nemali ďaleko, no Šťastko hodlal zostať v strehu.

Všade panoval pokoj a vzduch bol mierne mrazivý, takže okamžite zbystril pozornosť, keď blízko nich čosi zašuchotalo. Zastavil sa a uvidel, ako sa spomedzi holých halúzok vynoril zlatistý obrys.

„Bella,“ pozdravil svoju sestru.

Bella sa neistým pohľadom zatúlala k Ohnivákovi a Líze. Otrepala sa, ale zostala stáť na mieste. „Ahoj, Šťastko.“

Šťastko odložil zajace na zem a zaštekal na Ohniváka. „Dobehnem vás.“

Ohnivák sa obzrel cez plece, prikývol a pokračoval s Lízou v chôdzi.

Šťastko obrátil pozornosť k Belle, ktorá sa prechádzala sem a tam a vyhýbala sa jeho pohľadu. *Moja sestra*, pripomenul si v duchu – i napriek tomu mu však pripadala oveľa viac cudzia

